

Kapitel 17

Solens stråler skinnede ned mellem de tætte trækroner, mens jeg begav mig hen mod laden hvor Drake og Eudora opholdte sig. Jeg havde været ude og handle, så den pose jeg bar i min ene hånd, var fuld af kød og kiks, som åbenbart var Drakes yndlingspise. Eudora kendte jeg ikke så meget til, eftersom hun kan have været hos os i to dage nu.

Selvom jeg var stået op for hende og set hende som venlig, trods hun var en koioer, var jeg genert omkring hende. Hvorfor anede jeg ikke. Det var gået så hurtigt med Drake, som var det ren magi. På ingen tid var jeg ikke genert overfor ham, og min tunge krøllede sig ikke sammen når jeg snakkede. Med Eudora følte jeg mig lille, sky og dårlig til at snakke. Måske var Drake et særtilfælde? At jeg vidste jeg skulle leve med ham og derfor skød genertheden til side dengang? Hvorfor kunne jeg ikke gøre det nu?

Det gjorde det ikke bedre, at Eudora faktisk var en meget livlig og livsglad person. Hun kunne finde på at springe rundt i et strålende humør. Hun var meget positiv og trods den dårlige start her, så hun allerede lyst på tingene og fremtiden. Hun havde vist sig at være en god bueskytte og havde taget det på sine skuldre, at lære mig at skyde ordentligt på et levende mål. Indtil videre har jeg ikke været god. Med min samvittighed og flyvende tanker, der suser for vildt rundt, har jeg ikke været i stand til at skyde en hare eller fugl, hvis jeg så kunne ramme dem. Det forbød mig at dræbe andet end insekter. Og der hjalp Eudoras positive sind ikke, for åbenbart bliver hun meget negativ og sur over at jeg nægter at dræbe. Hun skælder mig ligefrem ud, noget der får mig til at tude.

Drake kunne stadig ikke lide hende og det hjalp ikke ligefrem, at de begge ser sig selv som bedrevidende og at Eudora let bliver sur over hans små dumheder.

Jeg håbede, at trods vores forskelligheder, ville vi, når tiden kom, være gode venner. Det var vel ikke lidt for naivt af mig?

De to poser i min anden hånd, stødte ind mod mine ben. Den ene var iskold, med en dunk med is i, til den termoboks jeg havde stjålet fra min mor. Hun brugte den alligevel aldrig og så kunne Drake og Eudoras kød holde længere, uanset hvor gode råd fra gamle dage de havde. De skulle helst ikke få madforgiftning.

Den anden pose indeholdte tøj til Eudora. Selvom hun havde gemt en sæk med hendes personlige ejendele ude i skoven, var det ikke tøj nok. Og hun havde også ødelagt en af sine kjoler. Selvom hun var langt højere end mig, over et hoved højere, havde jeg fundet tøj til hende bagerst i mit skab. Lange bluser, nogle nederdel og et par shorts. Jeg havde også været på rov blandt min mor og søsters gamle tøj, og selvom det nok var fra starten af dette årtusind, ville det sikkert ikke gøre Eudora noget. Hun skulle næppe vises frem til nogen.

Skoven tyndede ud længere fremme, og et øjeblik senere kom jeg ud ved siden af laden. Eudora sad ved bålpladsen og skar i noget træ, mens Drake der havde sat foran hende og nøje holdt øje med alt hvad hun lavede med kniven, rejste sig og kom mod mig.

”Sikke meget du har med,” sagde han og ville tage dem, men jeg holdt fast om dem. Jeg ville gøre det selv.

”Jeg kan godt ordne det selv. Er der desuden ikke nogen du skal holde øje med? Hun er bedre bevogtet end en fange i det mest bevogtede fængsel i verden.”

”Det kan der godt være noget om.”

Med et anklagende blik på mig, for at lade ham være alene med hende, gik han tilbage og satte sig.

Jeg gik ind i laden og hilste høfligt på Blåvinge. Den lå med vingerne krøllet sammen og sov. Dens øje åbnede sig på klem og en katteagtig pupil kiggede på mig. Så gled øjenlåget over det igen.

Stakkels Blåvinge. Selvom man så flere drager i fjernsynet, måtte den ikke flyve så tit. Det ville tiltrække opmærksomhed, skoven ville blive gennemløst hvis nogen så den lande her, og ikke nok med den ville blive opdaget, så ville Drake og Eudora sikkert også. Og de ville nok næppe tage det så pænt at nogen fremmede kom her. Heldigvis havde min far ikke været forbi laden i flere måneder. Vi havde stadig nok halm i den anden stald, og det der var i laden, var nok ubrugelig. Blåvinge lå konstant i det og Drake havde bygget en seng i det. Hvor Eudora sov anede jeg ikke.

Jeg gik hen til termoboksen som stod i et hjørne af laden. Jeg tog alt indholdet ud og skiftede dunkende ud med dem der var dybfrosne. Jeg lagde det nyeste kød nederst, men kunne ikke lukke den helt for en kylling. Jeg tog den ud. Så stillede jeg kiksene og et enkelt brød ved siden af alt det andet mad, og foldede de tog poser pænt sammen. Jeg fodrede Blåvinge med kyllingen der var tilovers, klappede dens skællede hud og gik udenfor i solen.

”Eudora,” sagde jeg og hun kiggede op fra den hest hun var ved at skære ud i træ. ”Jeg har noget tøj med, som jeg håber du kan passe. Jeg kender inden der er så høj som dig, men jeg håber det her tøj ikke er for småt.”

Min stemme bar præg af at jeg var nervøs og bange for at tiltale én der stadig var fremmed for mig. Jeg måtte tvinge ordene ud.

”Mange tak, Nara,” sagde hun venligt, bevist over min generthed og tog posen fra mig. Straks gennemsøgte hun hele posens indhold og holdt det op foran mig. ”Der er ingen kjoler.”

”Burde det være det?” Jeg blev pludselig meget nervøs.

”Det er bare. Det her er mandetøj. Har du ikke nogen kjoler jeg kunne få?”

”Jeg går ikke med kjoler. Jeg har ingen.”

Af en eller anden grund blev jeg ked af det. Jeg havde brugt så lang tid på at finde noget og så kritiserede hun det! Hvordan kunne jeg vide, at hun ville have en kjole?

”Har du så noget stof jeg kan sy om til én?”

”Ne-nej. Min mor syr ikke og det gør jeg heller ikke. Beklager.”

Damn, nu begyndte jeg at stamme.

”Beklager, men kan ikke bruge det,” hun smed det hele over til mig. Jeg stoppede det hurtigt tilbage i posen.

Eudora så sur ud, og jeg vidste straks, selvom jeg kun havde set det et par gange, at hun var sur over jeg var en idiot, at jeg ikke kunne læse hendes tanker. Godt nok gav handsken mig magiske kræfter. Kræfter jeg ikke kunne finde ud af at bruge og ikke havde brugt dem siden den nat, jeg sad med Drake på et bjerg.

”Nu er du for hård!” blandede Drake sig og kom beskyttende over mod mig. Da han lagde armen om mig, gjorde jeg intet. Jeg var for såret til at tænke på andet end min egen uduelighed og at jeg ikke havde set, hun var én der kun gik i kjoler. ”Du

sårer hende jo! Hvordan kunne hun vide det? Desuden går alle piger i dette århundred med bukser.”

”Men det gør jeg ikke,” åbenbart var Eudora også en person, der altid var frisk på en duel på ord. ”Jeg kom i en kjole og derfor skal jeg have kjoler, ikke bukser. Du kom måske i en kjole og fik bukser af hende? Eller gættede hun sig til, at du skulle have tøj a la det du kom i?”

”Mænd går også med tøj her. Jeg går efter hvad der passer ind i denne tid og som sidder godt om mig. Jeg holder ikke fast i de ting fra dengang. Det er over 800 år siden, tiden har forandret sig og det har tøjet også.”

Hvorfor skulle han forsvare mig? Jeg kunne det godt selv, hvis jeg da kunne gøre min stemme klar og hård, men jeg vidste at skulle jeg skælde ud, ville jeg græde tårer af vrede. Eller måske var det tårer over, at jeg gjorde noget der gik mod min rolige natur. Jeg var ikke skabt til at få skæld ud eller give det.

”Er det over 800 år siden?”

”Ja.”

”Men jeg vil altså stadig have en kjole.”

”Så skaf selv alle tingene og lav den selv. Nara vil ikke komme med den.”

Jeg skulle til at sige, at jeg nok skulle komme med tingene, bare det her skænderi om mig ville stoppe, men tog mig i det. De ville nok næppe stoppe og gjorde de, ville de fortsætte så snart jeg gik. Der var intet andet for mig at gøre, end at trække mig tilbage og lade andre gøre jobbet. Jeg var ynkkelig.

Tårer kom op i mine øjne, men jeg kiggede ned i jorden og tvang dem til at forsvinde, inden de opdagede det. En tåre faldt og lavede en lille våd plet i den støvede jord.

”Fint så gør jeg det,” hvædede Eudora.

”Men det bliver uden de ting Nara kom med til dig,” sagde Drake. Åbenbart havde hun taget posen med tøj til sig.

”Hun må altså gerne få dem,” sagde jeg og kiggede op på Drake. Noget stødte mod mine fødder og da jeg kiggede ned, så jeg det var posen.

Åbenbart ville hun ikke have dem, for hun bad ikke om at få dem igen. Hun tog sin bue og et øjeblik mærkede jeg Drakes muskler spænde sig, men så slappede han af, da hun gik ind mod skoven.

”Jeg går på jagt.”

”Men jeg har lige kommet med kød!” sagde jeg, selvom jeg vidste det var tåbeligt. Enten hørte Eudora det ikke eller også overhørte hun det, for der kom ikke noget svar.

”Lad være, Nara. Spil ikke din energi på hende.”

”Men...”

”Men hvis du vil undskylde, så gør det i morgen,” sagde Drake og gav slip på mig. ”Der er hun sikkert i bedre humør.”

”Det håber jeg,” svarede jeg nedtrykt. Jeg satte mig på en kasse der var sat hen ved bålpladsen. Drake var ovre og samle den træhest op, som Eudora havde snittet i, inden alt postyret begyndte.

”Noget er hun da god til,” sagde Drake og stillede den på en kasse, ved siden af kniven. ”Er du sulten?”

Han ventede ikke på svar og forsvandt ind i laden. Jeg brugte det til at fjerne spor af tårer. Han kom tilbage med en pakke kiks og stak en ind i hånden på mig. Jeg bed let i den.

”Jeg synes ikke de var så råbende i dag.”

”Hvad mener du?” spurgte jeg også på ham. Han havde taget en kasse med sig og sad nu foran mig.

”Normalt har du ingen problemer med at råbe af mig, men du var ordløs lige før. De var stille, sårbar og grædefærdig.”

”Sådan en type kvinder du elsker at redde.”

”Se der kom den igen,” på pegede han og bød mig på endnu en kiks. Jeg tog en. ”Men det kunne du ikke bruge mod hende.”

”Jeg ved ikke hvorfor det var sådan. Eller jeg ved hvorfor, det er nemlig ved dig det er mærkeligt,” begyndte jeg og måtte forklare mig bedre, da Drake kiggede undrende på mig. ”Normalt er jeg meget genert overfor folk jeg lige har mødt. Det tager tid før jeg vender mig til dem, og Eudora har jeg bare ikke vænnet mig til endnu. Jeg er normalt meget konfliktsky, bange for ikke at kunne tilfredsstille folk og så kan jeg bare ikke skælde ud på folk. Så jeg gjorde det eneste jeg kunne: lade al skylden gå ud over mig og tage imod det uden at forsvare mig selv.”

”Sådan er du slet ikke overfor mig.”

”Det ved jeg, og det er så mærkeligt. Jeg har aldrig været genert overfor dig, selvom jeg burde. Jeg kan sagtens skælde dig ud og være sur på dig uden problemer. Jeg aner ikke hvorfor. Det jeg gør mod dig, går imod min rolige natur. Det er som om der er blevet pillet ved mig, eller der er magi med i spillet.” Mine øjne blev store da noget gik op for mig. ”Måske er det *sarung* der gør alt det her!”

”Det kan godt være. Jeg kender ikke så meget til dens kræfter. Den er ny i denne verden og dens magi er sikkert uendelig. Måske ville den hjælpe dig, så du ikke skulle igennem hele proceduren med at lære mig at kende, stole på mig og ikke være bange for at være efter mig.”

”Det kan godt være. Men det er alligevel mærkeligt. Jeg kan intet magi, udover at få flammer frem og det har jeg kun gjort én gang. Kan jeg udføre magi ubevist?”

”Den er måske indstillet til at gøre det let for dig og mig. Euphemia har nu ikke nævnt noget om det, men hun ville sikkert ikke gøre sådan noget, uden at være forberedt på alle de typer personer jeg skulle oplære.”

”Euphemia?”

”Lang historie. Den kan jeg fortælle dig senere. Men for at sige det kort, er hun vogter af Livet Kilde og den der besejlede al magien i den ring du har på.”

”Ring og ring. Det er snarere en handske, Drake.”

”Du ved hvad jeg mener, fjollehoved.”

Sjovt nok gik det mig ikke på han sagde det. Selv hvis han havde sagt det ondt, ville jeg ikke have været så brydefærdig som ved Eudora. Vores forhold var virkelig specielt. Jeg grinede. Der gik et kort sekund, før han grinede med mig og ikke *af* mig.

Det var dejligt og forfriskende at grine, efter jeg havde været ved at tude i Drakes favn over Eudoras dumhed. Jeg kunne ikke vide hun kun gik i kjoler og hun skulle have ladet være med, at være så hård mod mig. Hun var blevet til en af de tumper, hun ikke så godt kunne lide.

Drake stoppede med at grine og spejdede ind i skoven.

”Det er hende du kigger efter,” konstaterede jeg.

”Jeg kan ikke lide hun går rundt alene. Hvem ved hvad der vil ske? Hvad hun kan finde på?”

”Du stoler altså ikke på hende?”

”Nej, men det gør du,” sagde han lige så anklagende, som jeg havde lydt. ”Du har kendt hende i to dage og stoler blindt på hende. Det er alt for nemt at vinde din tillid, åbenbart.”

”Men det er også nemt at miste den, og man vil aldrig få den igen. Pas på du ikke mister den, Drake.”

”Det skal jeg nok, Nara.”

Vi nedstirrede hinanden et øjeblik og faldt så begge sammen på vores kasse. At skændes var hårdt for os begge.

”Hun vil ikke gøre noget. Selvom hun hurtigt kan blive sur, tror jeg hun størstedelen af tiden, er ganske venlig stemt. Hun kan bare være lidt opfarende. Lad os vise hende respekt og tålmodighed, så vil hun nok også gøre det samme.”

”Du lyder så vis, Nara.”

”Nej, jeg luftede bare mine forhåbninger.”

”Så håber jeg de vil ske.”

”Det gør jeg også. Jeg skal faktisk have et svar fra dig, Drake.”

”Hvis det er om jeg vil gifte mig med dig, så er det nej.”

”Meget morsom, Drake,” sagde jeg og skar grimasse. ”Det jeg vil vide, er, om du kan huske hvad min mor gjorde, da vi mødte hende?”

”Hun kørte af sted på en mærkelig vogn?”

”Ikke det, Drake. Det var desuden en cykel hun kørte af sted på,” sagde jeg hovedrystende. ”Hun inviterede dig hjem til os, for at spise. Hun pålagde mig i dag, inden jeg tog af sted, at spørge dig om du havde fundet dig en dato. Ellers ville hun personligt cykle rundt til alle gårde i nærheden af skoven og spørge efter dig. Så vi må hellere finde et svar.”

”Find du bare på det. Det er din mor.”

”Men det holdes på grund af dig.”

”Hvorfor egentlig det?”

”Fordi hun tror du er min kæreste.”

”Kæreste? Som i elsker?”

”Ja.”

Drake så ud som al væmmelsen var malet i hans ansigt. Tak, skal du have for at tænke *så* gode tanker om mig som en potentiel kæreste.

”Din mor tænker mærkeligt.”

”Det ved jeg. Og jeg vil også gerne have hende ud af det her. Skal vi ikke sige tak for de tanker hun har om os, ved at gøre hende stresset? Vi kan sige i morgen aften, hvis du ikke har noget imod det?”

”Næ, slet ikke,” sagde Drake, og kiggede sig så en gang om. ”Men hvad med Eudora? Jeg tør ikke lade hende være alene i så lang tid. Ikke lige nu, når vi ikke kender hende så godt.”

”Så er hun nødt til at komme med os,” sagde jeg med et skuldertræk. En idé slog pludselig ned i mig. ”Vi kunne sige hun var *din* kæreste!”

”Nej, overhovedet ikke! Og hun skal slet ikke med!”

”Hvor skal hun så være?”

”Det ved jeg ikke.”

”Men så er hun jo nødt til at komme med os, så vi kan beskytte hende.”

”Dine forældre er mennesker, måske vil hun æde dem!”

”Vi er også mennesker, men vi er endnu ikke blevet spist,” anførte jeg. ”Det er kun nogle timer og måske kan vi lære hende bedre at kende. Og du kan samtidig holde hende i kort snor.”

Drake sagde ikke noget, så jeg gik over til ham, knælede og æde hans hånd.

”Kom nu, sig ja.”

”Fint,” sukkede Drake og lød uendelig træt af mine skøre idéer og begyndte plageri, der lige nu var en parodi af en flirt. ”Hun må komme med, men hun *skal* være min søster. Ikke min elsker. Så lavt vil jeg aldrig gå, ikke engang ved at lade som om.”

”Det er bare super, Drake!” udbrød jeg, glad for endelig at stoppe min mors evindelige krav for svar. At det ville være i morgen, skulle nok gøre hende travl. Der fandtes ikke nogen kvinde, som ikke ville have de mest perfekte middage med venner og bekendte. Og så samtidig have en mulighed for at vise sit porcelæn frem.

Jeg gav slip på hans hånd, som jeg nok havde holdt lidt for længe op, og rejste mig op.

”Så kommer jeg noget før og henter jer i morgen aften. Jeg skal nok hjælpe dig med at finde noget moderne tøj og få Eudora i en nederdel og en bluse.”

”Du kommer og henter os i morgen aften? Du skal da træne.”

”Det tror jeg næppe. Måske kan vi løbetræne om morgenen, men ellers vil min mor beslaglægge mig, for jeg skal sikkert hjælpe hende med at dække bord og lave al maden. Men jeg kan sikkert løsrive mig, for at hente jer. Stol trygt på det.”

”Ærlig talt, så stoler jeg ikke så meget på dig, når du er sådan.”

”Det var trist,” sagde jeg og gik over mod skoven. ”Vi ses i morgen! Og desuden held og lykke med at finde Eudora og fortælle hende det!”

”Nara! Du kan ikke bare gå!” råbte Drake af mig. Han lød en smule sur, men også lidt fornøjet over at mit gode humør var kommet tilbage.

”Jo, jeg kan. Vi ses!”

Jeg skyndte mig at løbe ind i skoven, bange for at han ville indhente mig og lade mig lide for det. Men han kom ikke løbende efter mig. Nogen gange var det dejligt at være hans herskerinde.

Gwalior.dk